FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT MARCO DARMON
fremsat den 31. maj 1988 *

Høje Domstol.

1. De sager, der er anlagt af Feyaerts og De Szy-Tarisse vedrører i det væsentlige spørgsmålet om Kommissionens opfyldelse af dommen af 11. juli 1985 [1], hvorved Domstolen som bekendt annullerede forskellige afgørelser vedrørende udnævnelse af tidligere kontraktansatte ved Den Europæiske Sammenslutning for Samarbejde (herefter benævnt »ESS«), herunder sagsøgernes, for så vidt angår fastsættelsen af de pågældendes lønklasse og løntrin.

2. Ved beslutning af 3. februar 1986 ændrede Kommissionen sagsøgernes indplacering med virkning fra tidspunktet for deres udnævnelse til tjenestemænd på prøve, den 1. juli 1982, til lønklasse A 5, løntrin 7, for så vidt angår De Szy-Tarisse og til lønklasse C 3, løntrin 7, for så vidt angår Feyaerts. Lønforhøjelserne som følge af denne beslutning blev udbetalt de pågældende i forbindelse med månedslønnen for april 1986.

3. Med deres første søgsmålsgrund bestrider sagsøgerne det tidspunkt, som Kommissionen fastsatte for deres nye indplacering. De finder, at en korrekt gennemførelse af Domstolens afgørelse ville have forudsat, at der blev taget udgangspunkt i tidspunktet for deres ansættelse som midlertidigt ansatte.

4. I dommen udtaler Domstolen, at

»afgørelserne om udnævnelse af sagsøgerne til tjenestemænd på prøve må annulleres, for så vidt som de indplacerer sagsøgerne i en lavere *lønklasse eller på et lavere løntrin, end da de gjorde tjeneste ved ESS*« [2].

5. Det er ubestridt, at den af Kommissionen foretagne indplacering med hensyn til lønklasse og løntrin ikke er lavere end den, sagsøgerne havde, da de arbejdede ved ESS. Derimod opstår det spørgsmål, om Kommissionen har tilsidesat Domstolens afgørelse, idet den har taget udgangspunkt i tidspunktet for udnævnelsen til tjenestemand på prøve.

6. Domstolens afgørelse af 11. juli 1985 indeholder ingen angivelse af, hvilket tidspunkt der er afgørende for indplaceringen. I øvrigt fastslog Domstolen, at

»Kommissionens ansættelse og udnævnelse af ESS's særkontraktansatte må betragtes på samme måde som en normal ekstern ansættelse ved institutionerne. Der kan derfor ikke foreligge nogen retsstridighed, når vedtægtens herfor gældende regler anvendes i denne anledning« [3].

I den forbindelse skal jeg fremhæve, at Kommissionen for sagsøgernes vedkommende anvendte artikel 8 i beslutning

* Oversat fra fransk.

1 — De forenede sager 66-68 og 136-140/83, Hattet m. fl. mod Kommissionen, dom af 11. juli 1985, Sml. s. 2459.

2 — Førnævnte dom i Hattet-sagen, præmis 25, min fremhævelse.

3 — Førnævnte dom i Hattet-sagen, præmis 23.

61/IX/81, idet den ved indplaceringen tildelte dem den anciennitet, der svarede til tidsrummet for deres beskæftigelse som midlertidigt ansatte.

7. Endelig støtter jeg Kommissionen i det synspunkt, at ansættelsen som midlertidigt ansat, ikke blev rettidigt anfægtet. I modsætning til, hvad sagsøgerne hævder, nemlig at det ikke var nødvendigt at anfægte hver enkelt retsakt isoleret, og at det var tilstrækkeligt at »gøre dette i forbindelse med den endelige retsakt«, skal jeg understrege, at ansættelsen som midlertidigt ansat og udnævnelsen til tjenestemand udgør to selvstændige retsakter, således som Domstolen har fastslået det i dommen af 11. juli 1985 [4]. Under disse omstændigheder kan der ikke rejses tvivl om gyldigheden af sagsøgernes ansættelse som midlertidigt ansatte.

8. Jeg skal derfor foreslå Domstolen ikke at give sagsøgerne medhold i påstanden om, at deres indplacering skal have virkning fra deres ansættelse som midlertidigt ansatte.

9. Sagsøgerne påstår Kommissionen dømt til betaling af morarenter såvel af de lønforhøjelser, der blev ydet som følge af den faktiske gennemførte indplacering i henhold til dommen af 11. juli 1985, som af den, der måtte følge af en ny indplacering i henhold til dommen i nærværende sag. Under hensyn til den løsning, som jeg vil foreslå Domstolen, er der kun anledning til at undersøge det første af disse punkter.

4 — Førnævnte dom i Hattet-sagen, præmis 22.

10. I Delhez-dommen udtalte Domstolen, at

»der... under alle omstændigheder kun skal betales morarenter, dersom hovedstolen lyder på et bestemt beløb, eller beløbets størrelse i det mindste kan bestemmes på grundlag af objektivt fastlagte kriterier« [5].

Imidlertid kunne hovedstolen ikke beregnes før vedtagelsen af afgørelsen af 6. februar 1986. Da Domstolen ved sin afgørelse af 11. juli 1985 hjemviste spørgsmålet om den nye indplacering af sagsøgerne til Kommissionen, kunne kun denne fastlægge de objektive kriterier, der skulle være afgørende for den omhandlede fordrings størrelse.

11. Tilbage står det tilfælde, som Domstolen nævnte i Delhez-dommen, hvorefter

»det spørgsmål kunne rejses, om der kunne kræves morarenter, såfremt selve den beløbsmæssige fastsættelse af løntilgodehavendet er sket med en uundskyldelig forsinkelse« [6].

12. I den aktuelle sag traf Kommissionen sin afgørelse om ændret indplacering ca. 6 måneder efter, at Domstolen havde annulleret den oprindelige afgørelse om indplacering af sagsøgerne. Denne forsinkelse tyder ganske vist ikke på, at der blev udfoldet nogen særlige anstrengelser, men under hensyn til administrationens forpligtelse til i en i øvrigt kompliceret situation at finde en løsning, der var i overensstemmelse med Dom-

5 — Sag 264/83, dom af 30. september 1986, Sml. s. 2766, præmis 20.

6 — Præmis 23.

stolens retningslinjer, kan den ikke anses for uforholdsmæssigt langvarig.

13. Med deres tredje påstand gør sagsøgerne gældende, at deres lønklasse og løntrin i henhold til vedtægtens artikler 5, 31 og 32 skal være højere end dem, de havde, da de blev afskediget fra ESS.

14. Ved gennemgangen af denne påstand er der grund til først at se på de principper, der gælder på området. I den forbindelse følger det af Domstolens faste praksis[7], som der i øvrigt er henvist til i dommen af 11. juli 1985, at ansættelsesmyndigheden råder over en vid skønsbeføjelse ved vurderingen af den tidligere faglige erfaring hos personer, der ansættes som tjenestemænd, hvilket gælder såvel med hensyn til dennes art og omfang som dens mere eller mindre relevans for den stilling, der skal besættes.

15. De Szy-Tarisse hævder, at han burde være indplaceret i A 4, løntrin 4. Han gør gældende, at adskillige tidligere kontraktansatte hos ESS, hvis faglige erfaring enten svarede til eller var mindre omfattende end hans egen, blev indplaceret i A 4. De pågældendes personlige akter er blevet fremlagt i retsmødet af Kommissionen, som hævder, at den samlede varighed af sagsøgerens erfaringer var femten år, inkluderet otte år hos ESS, og dermed klart mindre end hans kollegers. De Szy-Tarisse har benægtet dette og anført, at han har ca. nitten års faglig erfaring. I retsmødet har Kommissionen imidlertid, uden at blive modsagt, præciseret, at sagsøgeren i virkeligheden ved udmålingen af den påståede erfaring har medregnet en periode svarende til kategori B, som ikke kan tages i betragtning ved kategori A. Derfor har han ikke ført bevis for den vilkårlighed, som påstås at være forbundet med hans indplacering, og der er intet, som tyder på, at Kommissionen har overtrådt grænserne for den tidligere nævnte skønsbeføjelse.

16. Feyaerts finder for sit vedkommende, at Kommissionen burde have tildelt hende lønklasse C 2 dels på grund af den lange tid, hvori hun har udøvet sine funktioner, dels på grund af hendes fremragende bedømmelsesrapporter. Kommissionen bestrider under alle omstændigheder, at sagsøgeren har kunnet profitere af artikel 3, i beslutning 61/IX/81, som bestemmer, at der ikke kan ske udnævnelse i C 3-C 2, hvilken bestemmelse Domstolen har erklæret lovlig i sin dom i Santis-sagen[8].

17. Sagsøgeren har imidlertid forkastet dette argument og anført, at for så vidt hun i strid med indholdet af nævnte bestemmelse har opnået indplacering i C 3, kunne administrationen også have tildelt hende en indplacering i C 2.

18. Jeg skal hertil bemærke, at artikel 3, i beslutning 61/IX/81 vedrørende mulighederne for under fravigelse af reglerne i artikel 1 at udnævne en tjenestemand i første lønklasse i de laveste og mellemste stillingsgrupper ifølge Domstolens praksis er

»en undtagelse fra de almindelige indplaceringsregler og at afgørelsen herom under alle omstændigheder henhører under administrationens skøn«[9].

7 — Sag 190/82, Blomefield, dom af 1. december 1983, Sml. s. 3981, sag 17/83, Angelidis, dom af 12. juli 1984, Sml. s. 2907.

8 — Sag 146/84, dom af 6. juni 1985, Sml. s. 1723.

9 — Sag 219/84, Powell, dom af 21. januar 1987, Sml. s. 339, præmis 8.

19. Kommissionen kunne derfor ikke uden at overskride grænserne for sit skøn fastslå, at der hverken under hensyn til sagsøgerens kvalifikationer eller af tjenstlige grunde var berettiget at foretage indplacering i lønklasse C 2.

20. Endelig står tilbage påstandene om økonomisk og ideel skade. Da disse imidlertid er knyttet til påstanden om ændret placering, som jeg foreslår Domstolen at forkaste, er der ikke anledning til at undersøge dem nærmere.

21. Jeg foreslår derfor:

— at sagsøgte frifindes,

— at hver part bærer deres omkostninger.